

Расте, посянъ да бъде въ упокоена
душа, въ която земните борби,
страдания и борчески слаби
оставиха съзнание прораснало.

Душа която ситърб е възрадила,
и творческите боли на ситърбата,
и тихо е на половинъ радостта
въ живота земенъ въздъхнала . . .

Той казваше: „За радостта живеете!
Че онзи който въ земните си дни
страхи отъ радостъ — Бога той страни.
Живота си пий съ радостта огрейте.

Омаз нито няма да изсъхне
която плугътъ-радостъ разоре
и, както Богъ, въ плътъ и живъ умре
този който дъхъ й за живота възне.

За радостъ всичко тукъ на земята
се ронда, расте и цъфти и зрее;
но радостта която повисна,
дарва то цъфти си на душата —

дарва го пакъ на онуй което
е било късно, на неговия животъ,
и на което е во сочния плодъ
всечната храна на битието . . .”

Плачъ и въздишки ся за него лишени.
Той отмина световния си далъ
и стигна тамъ за дото бе върналъ
отъ своята целъ — въ светата целъ на Висшия.

Честитъ е той, билъ тукъ на земята
свѣтъль гордъ и смелъ на радостта . . .
И спя той изтъваръ на вечността,
жалъ златните кръстия на времената.